

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

[XLVIII. Apparitio S. Henrici.]

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

CAPVT XLVII.

Punitur Monachus S. Henrico detrahens.

HN Monasterio Beati Petri, quod Merseburgensi ciuitati contiguum est, res talis accidit, cuius ferè omnis congregatio meminit, ipseque frater, de quo sermo est, adhuc superstes inquisitus, cum gemitu referre consuevit. Cùm festum Beati HENRICI, pari voto, longè lateque, omnes terræ illius Ecclesiæ, ritu festiuore, colendum exciperent; eadem, quanto vicinior, tanto in laude illius prompta, pro suo posse, cœpit esse ornatio. Sed quia impossibile est, vt in prosperis quis, quamuis iustus, quamuis sanctus, liuorem effugiat, Frater quidam, inuidiæ stimulis actus, eius sanctitati non timuit derogare, & modis omnibus, eius, quantum in ipso fuit, reniti gloriæ, in tantum, vt ea die, cultiora quæque, (quia tunc custodis officioungebatur) occultaret, & signorum grandium consonantiam præpediret. Sed non diu frater ille impune DEI, & Beati HENRICI tulit offensam. Nam cœpit subito toto corpore ferè quinque sensuum officio priuari, deinde animi rigore laxato, palàm omnibus DEI iudicium in se protestari, sicque necdum ad perfectum sanatus, aliquantulum in melius reparari.

CAPVT XLVIII.

Apparitio S. Henrici.

Hoc, quod subiungam, ipso, de quo dicturus sum, Episcopo referente, DEO teste, cognoui. Cum Polonia iugum imperij, utpote gens rebellis & effera, & magis saltuum & paludum inuis, quam virium robore confisa, de ceruice sua niteretur excutere: ad reprimendam eius contumaciam gloriosus Imperator Fredericus animum intendit. Cumque indicta generali expeditione, copiosus à diuersis Regni partibus contractus esset exercitus

H

citus

citus: Principes terræ illius, & omnis populus timore correpti, quippe qui regni vires contra se moueri: se autem impares, & inexpertos peritiæ belli videbant, ad placandam regis iram legatos mittentes, iterata subiectione prioris discidij errorem corrigere omnimodis promittebant. Ad hoc ergo reuerendæ personæ, miræque prudentiæ Episcopum Ploensis Ecclesiæ *Vuernherum* elegerunt, eumque cum donis, regiam magnificentiam decentibus, ad Imperatorem Aquisgrani morantem, & ossa CAROLI Magni leuata in thecis auro gemmisque confectis recondentem direxerunt. A quo diu repulsus, tandem interuentu Principum, in gratiam admissus, legatione ad votum peractâ, cum reliquiis S. HENRICI, aliisque donis ab Imperatore perceptis redit: Et in nemore, quod Zurbia ac Polonia terminis interiacet, mediante iam die, tentoria figi præcepit.

Cumque post refectionem fessos ex itinere artus quieti dedisset, quidam in somno, regia veste circumamictus, & dextra sceptrum gerens illi adstitit, hisque verbis eum allocutus ait: Quid in hac vasta solitudine somno deprimeris? Quæ tecum nesciens geris? Et dum ille perterritus, quisnam esset, interrogaret: Ego sum, ait, HENRICVS, Babenbergensis Ecclesiæ fundator; qui in temporalis vitæ cursu, immortalitatis compendium à Domino promerui. In eo ergo, quo iaces, loco, Ecclesiam nomini meo, prout tempus permittit, construe, sciens, proculdubio, processu temporis, diuinum in eo seruitium augmentari.

Surgit igitur Episcopus, statimque per famulantium ei manus certatim ruentibus lignis, in modum habilem fecit Ecclesiam, sed de lapidum penuria, qui ibidem audiri, non videri consueuerant, dum anxius circuiret Episcopus, casu baculum, quem ferebat, in aggestum terræ cumulum figens, lapidum copiam in similitudinem quadratorum reperit; sicque altare componens, DEI & Beati HENRICI, sanctique Sigismundi Regis nomini dedicauit. Vbi nunc, multis adfipulantibus, maior Ecclesia construitur, ac monachica professionis Ordo inchoatur; quodque ille prædixerat, iam impleri

pleri videtur. Hac igitur occasione nomen Beati HENRICI apud illas nationes in veneratione cœpit haberi.

CAPVT XLIX.

*Nefaria cuiusdam simulatio castigatur
diuinitus.*

QUODAM tempore cum non modica multitudo pauperum, variis languoribus oppressa, in Ecclesia Merseburgensi non solum sanitatem corporis; sed & stipem importunè petens confluxisset: Populus, qui, orationis causâ, aduenerat, prout facultas permittebat, vnicuique misericordiæ manum porrigebat. Vbi rusticus quidam è proxima villa, cupiditate sordens, neruorum contractionem simulauit, & recuruato pede in medio languentium consedit. Quem, dum rei domesticæ cura regredi compulisset, iamque baculo innisus, ficto gressu, extra limen Ecclesiæ processisset, locum quærit opportunum, vt pede reflexo, expeditius, quò tendebat, perueniret. Sed DEO, & Beato HENRICO dignam eius meritis pœnam ingerente, miseriam, quam antè simulauerat, iam dolore irrefragabili, pedem nati cohærente, sentiebat. Quid ageret? Pudor, dolorque conflictu pari in eius mente decertabant. Pudor propalare rem gestam prohibebat. Dolor, confiteri cogebat. Vicit tamen timor. Et omnes hæc audientes, grandis apprehendit timor. Hoc itaque iudicio cunctis claruit, DEI famulum non solum votis piè quærentium adesse; verùm etiam talia præsumptibus districtum obesse; sicque deinceps perfidorum præsumptio talis cessauit.

